

KOMISJA NADZORU FINANSOWEGO

DPP/024/671/11/10/JK

Warszawa, dnia 18 listopada 2010 r.

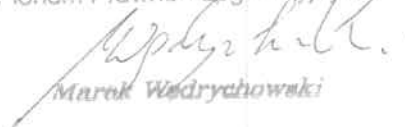
Pan Dariusz Daniluk
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

Urząd Komisji Nadzoru Finansowego zwraca się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o podjęcie działań mających na celu zmianę definicji usługi maklerskiej zawartej w § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie trybu i warunków postępowania firm inwestycyjnych, banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, oraz banków powierniczych (zwane dalej „rozporządzeniem”).

Rozporządzenie definiuje usługę maklerską jako wykonywane przez firmę inwestycyjną lub bank, o którym mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (zwana dalej „ustawą”), na rzecz klienta czynności wskazane w art. 69 ust. 2 i 4 ustawy. Oznacza to, że wymogi związane ze sposobem świadczenia usług inwestycyjnych, np. badanie odpowiedniości albo adekwatności danej usługi dla klienta, znajdują zastosowanie także w przypadku świadczenia przez firmę inwestycyjną usług dodatkowych, określonych w art. 69 ust. 4 ustawy. Powyższe rozwiązanie rodzi problemy interpretacyjne i praktyczne dla firm inwestycyjnych. Specyfika i charakter poszczególnych usług dodatkowych powoduje, że zastosowanie przepisów rozporządzenia w ich przypadku jest niecelowe np. przeprowadzenie testu adekwatności w przypadku usługi prowadzenia rachunku papierów wartościowych czy też udzielaniu pożyczek pieniężnych w celu dokonania transakcji, lub niemożliwe do zastosowania np. w przypadku sporządzania analiz inwestycyjnych, analiz finansowych oraz innych rekomendacji o charakterze ogólnym. W związku z powyższym UKNF proponuje zmianę definicji usługi maklerskiej w taki sposób, aby obejmowała ona swym zakresem wyłącznie usługi inwestycyjne wskazane w art. 69 ust. 2 ustawy.

Ograniczenie rygoru związanego ze sposobem świadczenia usług inwestycyjnych do usług podstawowych (określonych w art. 69 ust. 2 ustawy i sekcji A załącznika I do Dyrektywy 2004/39) jest, w świetle przepisów Dyrektywy 2004/39, możliwe. Art. 19 Dyrektywy 2004/39 nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek wprowadzenia takich wymogów, aby przy świadczeniu na rzecz klientów usług inwestycyjnych lub/i usług dodatkowych przedsiębiorstwo działało uczciwie, sprawiedliwie i profesjonalnie, zgodnie z najlepiej pojętymi interesami klientów oraz wypełniało, w szczególności, zasady wymienione w ust. 2-8. Art. 19 ust. 1 Dyrektywy 2004/39 daje możliwość, a nie bezwzględny nakaz, zastosowania zasad określonych w tym artykule do usług dodatkowych, co oznacza, że państwo członkowskie może dokonać wyboru w tym zakresie. Brak zastosowania reżimu przewidzianego w art. 19 do usług dodatkowych lub, jak w przypadku propozycji UKNF w zakresie zmiany rozporządzenia - rezygnacja ze stosowania tego reżimu, nie oznacza, zdaniem UKNF, narażenia się na zarzut naruszenia prawa wspólnotowego.

DYREKTOR ZARZĄDZAJĄCY
Pionem Prawno - Legislacyjnym

Marek Włodrychowski

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Prawnego

Arkadiusz Famirski

